

alene i det Øjeblik, Automobilet tages i Brug, men Indregistreringen foregaar ogsaa, hver Gang Automobilet skifter Ejer. Det vil altsaa sige, at Personbiler og Motorcykler — Varebiler er der ikke Tale om — belægges med en klækkelig Afgift, hver Gang de skifter Ejer her i Landet. Men jeg beder lægge Mærke til, at Indregistreringen falder paa et Tidspunkt, hvor Automobilet er ved at gaa ud i Forbruget. En handlende, som indfører Automobile, maa have dem staaende paa sit Lager maaske i Aarevis uden at have dem indregistreret, de staaar der uindregistreret, med andre Ord, Skatten forfalder ikke. Den sædvanlige Told forfalder naturligvis, men den nye Skat forfalder ikke, før Automobilet gaar ud i Forbruget. Og med Hensyn til den opvoksende Automobilindustri, særlig som den findes ude i Frihavnen, er det jo saaledes, at Bilerne, som indføres i Stykker, samles og bearbejdes derude. De er ikke indregistreret, og de bliver ikke indregistreret, og gaar de ud af Landet, sker der ingenting, saa bliver de ikke indregistreret. Det vil altsaa sige, at den Eksport, som en dansk Automobilfabrik er ved at oparbejde, vil gaa sin Gang uhindret af denne Lov. Atter her er det ordnet saaledes, at nogen Beskyttelse bliver der ikke Tale om. Og lad mig tilføje: der bliver ikke Tale om nogen forøget Byrde for dem, der i Dag ejer Automobile. Lad os f. Eks. tænke paa Ruteautomobilerne her i Landet. Saa længe den samme Ejer kører Ruteautomobilet, sker der intet, først den Dag, han vil sælge sit Ruteautomobil, falder der en Afgift. Hvis det sker paa den Maade, hvilket meget hyppigt er Tilfældet, at man afhænder en gammel for en ny, altsaa bytter med Fabrikken og faar en nyere Model, medens den gamle maaske bliver lavet om, maaske bliver helt kaseret, beregnes Afgiften kun efter den dyreste Automobil, derimod ikke efter den tarvellige, som er ved at gaa ud af Omsætningen.

Til at opnaa det, man vil opnaa, nemlig at støtte den danske Krone, var der to Veje, som begge skulde resultere i et mindre Forbrug. Man kan enten indskrænke Varemængden, eller man kan indskrænke Købeevnen overfor Varemængden. Det, der er Tale om her, er altsaa en Foranstaltning, som indskrænker selve Varemængden, det er Tanken, at det skulde medføre en meget betydelig Nedgang i Forbruget. Hvor stor en Nedgang er det selvfølgelig uhyre vanskeligt at sige. En saadan Foranstaltning har vel neppe været prøvet før, men jeg tror, man i Administrationen regner med, at det vil bringe en Nedgang

for de Toldartikler, jeg har nævnt, til maaske omtrent en Trediedel af Forbruget, det vil altsaa sige, at kun en ringe Del af det Toldbeløb, som vilde fremkomme, hvis vi simpelt hen multiplicerede Satsen med Varemængden, vil indgaa i Statskassen. Dette Toldbeløb er beregnet at ville blive 16—17 Mill. Kr., men man gaar altsaa ud fra, at kun 4—5 Millioner vil indgaa i Statskassen, Resten skulde forsvinde derigennem, at Forbruget nedsættes. For Automobileernes Vedkommende er Synspunktet derimod et noget andet, nemlig dette, at de 4 Mill. Kr., eller hvor meget det nu bliver — thi ogsaa der maa man regne med en klækkelig Nedgang —, maa regnes som Nettoudbytte og skal bruges til ekstraordinær Afskrivning paa Statsgælden. Dette Forslag hilser jeg med særlig Glæde og det af to Grunde; der er for det første den — og det er den, som ligger nærmest, men jeg er ikke sikker paa, at det er den vigtigste —, at Statsgælden er oppe paa en saadan Højde, at det er af den største Interesse ogsaa af Hensyn til vor Valutas Stigning eller Fald, at vi kommer saa hurtigt bort fra den som muligt — det tager dog en meget lang Tid, inden man naar dertil. Det andet Punkt, som man ogsaa maa tage i Betragtning her, er, at den Omstændighed, at man lader dette Beløb indgaa i Statskassen til Afbetaling paa Statsgælden, er et uomtvisteligt Vidnesbyrd om, at Finansministeren mener nu med Rette at kunne gaa ud fra, at vi i alt Fald er meget nær ved den almindelige Balance. Det tror jeg ogsaa. I modsat Fald vilde der selvfølgelig være al Anledning for den højtærede Finansminister til at tage dette Beløb med ind under det aarligt løbende Budget. Det har Ministeren undladt, og det staaar som et Vidnesbyrd om, at Forholdet er, som jeg har nævnt. Jeg tror dog ingenlunde, vi skal blive staaende paa det Punkt, hvor vi nu er, vi skal dybere ned med Importoverskuddet. Naar Indtægterne svigter, maa vi gaa ned med Udgifterne, saa forekommer det mig, at vi har Lov til at tro, at vi alligevel nogenlunde kan holde Balancen.

Nu kunde man spørge: Er det Foranstaltninger, som man formener skal kunne hæve den danske Krone? Det er et Led i Arbejdet derfor, men det vil aldrig fra Vestres Side blive hævdet, at det skulde være det eneste Middel. Vi ved, at vi arbejder i Øjeblikket med en Handelsbalance, der har et Underskud paa 350 Mill. Kr. om Aaret. Lad være, at en Del af det kan bortforklares, vi har dog i alt Fald et Underskud paa et Par Hundrede Millioner Kroner eller